

Arrest

nr. 238 763 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

In september 2017 kwam verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, aan in Griekenland.

Op 12 september 2018 werd verzoeker door Griekenland erkend als vluchteling.

Op 4 december 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 14 januari 2019 besliste DVZ dat België verantwoordelijk was voor het onderzoek van het internationaal beschermingsverzoek.

Op 14 januari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het beschermingsverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat hij reeds in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1991 in I. in Jemen. U bezit de Jemenitische nationaliteit en u bent soennitisch moslim van religie. U woonde met uw familie in W. i. D. S. nabij I. In 2000 verhuisde uw familie naar S., waar u sindsdien steeds heeft gewoond tot uw vertrek uit Jemen in 2017. Uw ouders verblijven nog steeds in S. U heeft negen broers en zussen. Uw vier zussen zijn getrouwd en verblijven bij hun echtgenoten in I. Vier broers wonen in S. bij uw ouders. Uw broer M. is vermist. In 2017 trouwde u met H. N. A. a.-Q. Zij verblijft momenteel in I.

Uw vader werkt als chauffeur en tolk bij de Duitse ambassade. Uw vrouw is tandarts. Zelf werkte u als buschauffeur en kok.

In de eerste helft van 2017 werd jullie huis in Jemen beschadigd bij een bombardement door de Saoedische coalitie. Daarbij raakten verscheidene van uw familieleden verwond. De Houthi's eisten dat de mannen van uw familie nu met hen tegen de Saoedische coalitie zouden strijden, maar jullie weigerden. Daarom namen ze u en uw drie broers mee op 11 juni 2017. Uw jongste minderjarige broer werd als eerste vrijgelaten, maar uw broers U. en M. werden zwaar afgetuigd. De ruggengraat van U. werd beschadigd en daarom werd ook hij vrijgelaten. Hij is nog steeds invalide. U werd ook door de Houthi's gefolterd en deed uiteindelijk alsof u akkoord ging om met hen te gaan strijden. Ze gaven u een wapen en u mocht tijdelijk beschikken. U maakte hiervan gebruik om te vluchten. Uw broer M. bleef bij hen en jullie hebben niets meer van hem gehoord.

Op 25 juli 2017 verliet u Jemen. U reisde legaal naar Oman en Iran en vervolgens illegaal naar Turkije en Griekenland. In september 2017 kwam u aan op het Griekse eiland Lesbos en u diende daar een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 september 2018 werd u door Griekenland erkend als vluchteling. U zat de eerste negen tot tien maand op Lesbos en u verbleef toen in het kamp voor asielzoekers Moria. U leefde daar in een tentje dat u zelf kocht en naast het kamp opzette. Uw tent werd verschillende keren in brand gestoken. U had in die periode zeer veel last van een hernia ten gevolge van de mishandeling in Jemen en u kon daardoor zeer moeilijk uit de voeten. U stelt dat er eten werd voorzien in het kamp, doch dat u hiervoor lang diende aan te schuiven en het oneetbaar was. De eerste twee maanden kreeg u een maandelijkse toelage van 90 euro, doch deze werd dan stopgezet. U en anderen die geen toelage meer kregen deden navraag en kregen te horen dat jullie dienden te wachten en men dit gegeven in het systeem zou nakijken. Omwille van uw rugproblemen hebt u dit niet meer opgevolgd. U werd hier aangevallen door mannen en uw geld en gsm werden gestolen. Ook het eten dat u kocht werd gestolen. Toen u naar de politie ging scholden ze u uit voor leugenaar. U probeerde in een paar winkels aan werk te geraken, doch toen men opmerkte dat u een asielzoeker was, werd er op u neergekeken. U kreeg in het kamp pijnstillers voor uw rugproblemen, doch toen u naar een ziekenhuis ging en u vroeg behandeld te worden op eigen kosten, werd u dit geweigerd. Op een bepaald moment hoorde u op het eiland dat er twee mensen uit Tsjechië waren die voor een organisatie werkten, en dat zij daar waren om mensen te helpen. Toen u bij hen was verzamelden zich Grieken bij hun huis en wilden dit aanvallen daar ze er geen vreemdelingen wilden hebben. U had nog niet de nodige documenten om het eiland te verlaten, maar in augustus of september 2018 slaagde u er toch in om zonder de nodige documenten naar Athene te reizen. U bleef zo'n twee maanden in Athene. U verbleef een aantal dagen op hotel maar u vond niemand die aan u wilde verhuren. U verbleef bijgevolg het merendeel van de tijd op het Amonia-plein. Uiteindelijk kon u daar uw Griekse identiteitsdocument verkrijgen en daarmee kon u zo'n tien dagen later Griekenland verlaten. Via Italië, Oostenrijk en Duitsland reisde u naar België en op 20 november 2018 kwam u hier aan. Op 4 december 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: kopies van de eerste pagina van uw paspoort en het paspoort van uw vrouw, een foto van een deel van het visum waarmee u naar Iran reisde, de geboorteakte van uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw middelbaar diploma, foto's van uw tent in Griekenland, een artikel over de luchtaanval waarbij uw huis werd beschadigd, twee Jemenitische oproepingsbrieven, een foto van een litteken na de rugoperatie van uw broer U., medische documenten van uw broer U., studiedocumenten van uw vrouw, geldtransfers via Western

Union, een attest van samusocial over een aangifte die u bij de politie deed, een brief van uzelf over uw ervaringen, aanvragen bij samusocial voor medische behandelingen, een attest van artsen zonder grenzen over uw littekens, een bundel medische documenten uit België, een verslag van de psycholoog, een attest over uw verblijf in een centrum van Fedasil en een SD-kaart met daarop een filmpje over het bombardement waarbij uw huis werd beschadigd en filmpjes en foto's van de situatie op Lesbos.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch attest dat u voorlegde blijkt dat uw psycholoog u diagnosticeerde met post-traumatische stress in gedeeltelijke remissie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werd u een voldoende lange pauze aangeboden. Nergens bleek daarenboven doorheen uw persoonlijk onderhoud dat u niet in staat was op de vragen te antwoorden of u coherent te situeren in ruimte en tijd en verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u alles had kunnen vertellen en u de tolk en alle vragen goed had begrepen (CGVS p.18).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 12 september 2018 (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 17/12/2019, p. 7; Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy, Asylum Service dd. 29.01.2019).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u op de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u er geen toegang had tot medische zorg hoewel u toen acute rugpijn had (zie CGVS, p. 8-9, 11, 16), dat het eten dat werd voorzien niet te eten was (zie CGVS, p. 10) en dat u zelf een tent moest voorzien om in te leven in het kamp (zie CGVS, p. 9), maar dat uw tent verschillende keren in brand werd gestoken tijdens onlusten (zie CGVS, p. 17). U stelt dat het op Lesbos onmogelijk was om als asielzoeker werk te vinden (zie CGVS, p. 11). Tijdens uw twee maanden in Athene verbleef u enkele dagen op hotel, maar dit kon u zich niet langer veroorloven. U kon niemand vinden die aan u wilde verhuren. Uiteindelijk verbleef u het merendeel van de tijd op het Amonia-plein (zie CGVS, p. 8, 10). U vroeg rond in Athene om werk te vinden, maar men zou niet bereid zijn geweest werk te geven aan een vreemdeling (zie CGVS, p. 17-18).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in

de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In uw geval moet erop gewezen worden dat wanneer u de zeer moeilijke levensomstandigheden in het kamp bij Moria aanhaalt (zie CGVS, p. 9, 10, 11, 17) deze niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geval een terugkeer naar Griekenland. Het kamp is immers bedoeld voor mensen die een verzoek om internationale bescherming indienen en een beslissing afwachten. U geniet echter reeds een beschermingsstatus in Griekenland en bevindt zich dus in een heel andere situatie.

Verder moet worden benadrukt dat het klaarblijkelijk niet uw bedoeling was om in Griekenland een leven uit te bouwen. Het merendeel van uw tijd in Griekenland verbleef u op het eiland Lesbos, dat u niet mocht verlaten. Het spreekt voor zich dat Lesbos, met een enorme bevolking van verzoekers om internationale bescherming, een nog moeilijkere plaats is om zich te vestigen dan elders in Griekenland. De omstandigheden van uw verblijf daar kunnen bij gevolg niet zonder meer worden doorgetrokken voor heel Griekenland. Daarenboven verklaarde u zelf, nadat u geen toelage meer kreeg, weliswaar navraag hiernaar te hebben gedaan, doch het verdere verloop van deze kwestie niet te hebben opgevolgd (zie CGVS, p. 10). Vervolgens slaagde u er in naar Athene te trekken (zie CGVS, p. 8). U verbleef daar zo'n twee maanden (zie CGVS, p. 9), maar dit was duidelijk slechts in afwachting van een Grieks identiteitsdocument, want tien dagen nadat u dit in handen had en dus kon reizen, verliet u Griekenland (zie CGVS, p. 9). U bleef er nog tien dagen omdat u op geld wachtte dat uw vader en uw vrouw opstuurden (zie CGVS, p. 9). Wanneer u dus stelt werk te hebben gezocht in Athene, moet men de bedenking maken dat dit geen zeer ernstige poging kan zijn geweest, gegeven dat het niet uw bedoeling was daar werkelijk te blijven.

Wat uw toegang tot medische zorg betreft: enerzijds blijkt uit uw verklaringen dat de toegang tot medische zorg in het kamp Moria ondermaats was (zie CGVS, p. 8-9, 11, 16). Anderzijds moet wederom worden benadrukt dat de omstandigheden in een kamp voor verzoekers om internationale bescherming niet representatief is voor Griekenland in zijn geheel. Heden is uw nood aan behandeling voor uw rug overigens minder acuut dan toen u in Griekenland was, nadat u in België behandeling kon genieten (zie CGVS, p. 11, 12, 18).

U volgt momenteel twee keer per maand psychotherapie en uw psycholoog diagnosticeerde u met posttraumatische stress (zie het voorgelegde attest). Dit is uiteraard een bemoeilijkende factor bij een terugkeer naar Griekenland en het is aannemelijk dat psychologische begeleiding daar minder voor handen zal zijn. Deze situatie kan echter niet gelijk gesteld worden aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. Hier kan aan worden toegevoegd dat de traumatiserende ervaringen die u doormaakte hoofdzakelijk plaats hadden in Jemen (zie CGVS, p. 12, 13) en tijdens uw verblijf op Lesbos vóórdat u een status kreeg in Griekenland (zie CGVS, p. 10, 11, 14, 17). Dit zijn dus niet de omstandigheden waar u naar zou terugkeren bij een terugkeer naar Griekenland.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Verder gaf u nog aan dat uw geld en gsm gestolen werden door mannen en de politie, toen u aangifte wilde doen, u beledigde en buitenzette. Ook werd het eten dat u kocht gestolen en werd uw tent

verschillende keren in brand gestoken. Dit alles gebeurde op Lesbos (CGVS p.10). Verder stelde u nog dat een aantal Grieken het huis op Lesbos wilden aanvallen waarin twee personen uit Tsjechië verbleven die werkten voor een organisatie omdat ze er geen vreemdelingen willen. U was daar op dat moment aanwezig (CGVS p.11-12). Deze door u aangehaalde incidenten lopen niet op tot vervolging in de zin van de Conventie, dat hoeft geen verder betoog. Bovendien deden deze incidenten zich voor op het eiland en vóór het bekomen van uw status en is er geen enkele reden waarom zoiets zich weer zou voordoen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, uw herkomst, uw familiesituatie, uw studies, de gebeurtenissen in Jemen en de moeilijke situatie tijdens uw verblijf op Lesbos. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt. Het attest van samusocial over een aangifte die u bij de politie in België deed en het attest van Fedasil handelen over uw verblijf in België en zijn dus niet relevant voor de beoordeling van uw nood aan bescherming. Uw medische documenten en uw psychologisch attest handelen over uw medische en psychologische situatie en deze werd hierboven besproken. Het document waarin u uw ervaringen uitlegte loopt gelijk met wat u verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst erop dat artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 33, 2, a van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn). Verzoeker vervolgt evenwel dat de fundamentele mensenrechten uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) steeds moeten gerespecteerd worden. Het terugsturen mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM tot gevolg hebben. Het Hof van Justitie heeft reeds gesteld dat het in uitzonderlijke gevallen mogelijk is dat de fundamentele rechten van een verzoeker in gevaar komen. Hij benadrukt dat er daarvoor niet noodzakelijk sprake is van systeemfouten. Verzoeker erkent dat hij bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, maar meent dat hij bij terugkeer wel een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing waarin verweerder ingaat op de problemen die verzoeker in Griekenland heeft aangehaald, met name dat hij geen toegang had tot medische zorg alhoewel hij acute rugpijn had, dat het eten slecht was en hij zelf in een tent diende te voorzien die verschillende malen in brand werd gestoken. De citaten gaan ook in op het feit dat verzoeker geen werk vond op het eiland Lesbos, noch in Athene en dat hij in Athene het merendeel van de tijd op het Amonia-plein verbleef. Verzoeker citeert uitgebreid uit zijn gehoor en stelt ook tal van bewijzen te hebben voorgelegd van de schrijnende situatie in Griekenland. Verzoeker vervolgt dat het EHRM reeds heeft gesteld dat in bepaalde gevallen socio-economische omstandigheden en humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij citeert daarbij uit het MSS-arrest van 21 januari 2011. Verzoeker vervolgt dat hoewel erkende vluchtelingen in Griekenland in theorie recht hebben op gezondheidszorg, bleek dat hij in de praktijk niet de nodige medische diensten kon verkrijgen. Hij stelt zich grote zorgen te maken over de toegang tot medische zorgen in Griekenland en verwijst concreet naar de ernstige medische en psychische problemen die hij in de citaten uit zijn gehoor heeft uiteengezet en waarvoor hij geen enkele hulp kreeg in Griekenland. Volgens verzoeker zal hij door het gebrekkig optreden van Griekenland niet in de mogelijkheid zijn om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Nu verzoeker meent dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen, heeft dit tot gevolg dat hij zich onmogelijk kan beroepen op de gebrekkige bescherming die hem daar werd toegekend. Tot slot wijst verzoeker erop dat verweerder zich beperkt tot het gratis ontkennen van zijn ervaringen terwijl het dossier geen enkel element of rapport bevat aan de hand waarvan zijn verklaringen worden weerlegd aangezien het dossier helemaal niets bevat over statushouders in Griekenland.

2.2. Verweerder heeft geen nota ingediend.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° zet in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) om. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij niet langer kan rekenen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland (administratief dossier, map documenten, Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]). Dit wordt niet betwist door verzoeker.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C - 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88) Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij

structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

2.4. Verzoeker vraagt de Raad hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad merkt dienaangaande op dat de nood aan internationale bescherming, of deze betrekking heeft op artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht ten aanzien van het herkomstland of voor een staatloze, het land van gewoonlijk verblijf (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Thans is verzoeker geen staatloze en is zijn herkomstland Jemen. Ondanks het feit dat verweerder wel enige aandacht heeft geschonken in het verhoor aan de problemen in Jemen en verzoeker hiervan ook stukken heeft voorgebracht, ligt evenwel onvoldoende informatie voor aangaande hetgeen verzoeker vreest of welke reële schade hij riskeert in het licht van zijn herkomstland, Jemen opdat de Raad zelf een dergelijke beoordeling zou kunnen maken. De procedure bevindt zich thans bovendien in de ontvankelijkheidsfase waarin in eerste instantie moet nagegaan worden of verzoeker kan geacht worden zich te beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland in die zin dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 33, lid 2, a van de Procedurerichtlijn, geen schending van artikel 4 van het Handvest mag betekenen.

De Raad kan niet ingaan op het verzoek om verzoeker als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerder zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

De Raad is in casu van oordeel dat verweerder niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met bepaalde aspecten van verzoekers verklaringen.

Zoals verzoeker terecht aanstipt, heeft hij tal van gegevens voorgelegd die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie als op de situatie die hij verklaart te hebben meegemaakt in Griekenland. Daarnaast blijkt hij ook gegevens te hebben voorgelegd inzake de gebeurtenissen in Jemen, die verweerder uitdrukkelijk niet betwist. Verweerder bevestigt in de beslissing dat verzoeker onder meer het volgende heeft voorgelegd: kopies van de eerste pagina van zijn paspoort, een foto van een deel van het visum waarmee u naar Iran reisde, zijn rijbewijs, zijn huwelijksakte, zijn middelbaar diploma, foto's van zijn tent in Griekenland, een artikel over de luchtaanval waarbij zijn huis werd beschadigd, twee Jemenitische oproepingsbrieven, een brief van verzoeker over diens ervaringen, aanvragen bij samusocial voor medische behandelingen, een attest van artsen zonder grenzen over zijn littekens, een bundel medische documenten uit België, een verslag van de psycholoog en een SD-kaart met daarop een filmpje over het bombardement waarbij zijn huis werd beschadigd en talrijke filmpjes en foto's van de situatie op Lesbos. Wat betreft de medische stukken, bevat het dossier onder meer een

“requisitorium voor een consult bij een specialist” van 6 mei 2019 voor een consultatie bij een radioloog en voor verschillende consultaties bij een psycholoog. Daarnaast ligt een attest voor van “médecins sans frontières” van 22 januari 2018 uit Griekenland. In dit attest wordt onder meer klinisch bevestigd dat verzoeker verschillende littekens heeft en chronische rugpijn en geeft men de verklaringen van verzoeker weer aangaande de oorzaak hiervan. Verzoeker geeft hierin verklaringen over mishandelingen in Jemen aan de rug en het hoofd. Er wordt geconcludeerd dat het onderzoek van de patiënt aanwijzing geeft voor fysieke kenmerken en een psychische reactie die compatibel zijn met zijn verklaringen. Het attest stelt dat verzoeker medische opvolging behoeft. Daarnaast ligt een voorschrift voor van een orthopedisch chirurg van 8 april 2019 aangaande de rugproblematiek. Verder ook nog bewijs van de data waarop verzoeker in het Brugmann ziekenhuis afspraken heeft gehad en een gedetailleerd attest van zijn psycholoog E.D., doctor in de psychologie, die attesteert dat hij verzoeker reeds vijf maanden opvolgt en dat verzoeker bij aanvang van de sessies balanceerde “au bord de la rupture psychique”. Vervolgens worden in detail alle symptomen opgesomd en wordt op basis van de “DSM V 309.81” en “DSM V. 296.32” gesteld dat verzoeker lijdt aan “un état de stress post-traumatique”. De psycholoog maakt verder onder meer gewag van panische angst bij verzoeker teruggestuurd te worden naar Griekenland en acht de voortzetting van de therapie noodzakelijk. De Raad leest in het gehoorverslag bij verweerder dienaangaande ook bv.: *“Ik ben op een niveau geraakt dat ik van plan was terug naar Jemen te keren en mij daar aan te geven dat ze mij daar vermoorden. Gemakkelijker dan de pijn die ik in GRI kreeg. (gehoorverslag p. 13)”* of *“Ik heb de trage dood in Griekenland meegemaakt.” “Op een bepaalde periode wilde ik dat ik stierf voor ik naar Griekenland vertrok. In Griekenland was het nog erger.” (gehoorverslag p. 11).* Verzoeker haalt deze citaten ook aan in zijn verzoekschrift.

Wat betreft de situatie in Griekenland heeft verzoeker via de SD-kaart 36 foto's en 25 filmpjes voorgelegd. Dit betreft onder meer beelden van brandende tenten, vechtende en bloedende mannen, gevechten bij bevoorrading van water, voedingsomstandigheden en penibele sanitaire condities. Volgens de bestreden beslissing betreft dit de situatie op Lesbos.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder ontkent dat verzoeker zowel een rugproblematiek als een psychische problematiek vertoonde in Griekenland, die thans nog actueel zijn. Verweerder stelt weliswaar dat de rugproblematiek minder acuut is dan in Griekenland dankzij de behandeling in België, hetgeen de Raad kan aannemen, doch er blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat hij nog verdere behandeling behoeft in het ziekenhuis, waarvan hij ook een bewijs heeft voorgelegd. Daarnaast ontkent verweerder ook niet dat verzoeker zeer moeilijke levensomstandigheden heeft aangehaald en dat de toegang tot medische zorg in het kamp ondermaats was. Verweerder erkent ook dat verzoeker traumatiserende ervaringen heeft meegemaakt zowel in Jemen als tijdens het verblijf op het eiland Lesbos. De Raad stelt vast dat in het gehoor ook vrij uitgebreid is ingegaan op de ernstige feiten die verzoeker in Jemen heeft ondergaan en dat hij verklaringen afgelegd heeft over het martelen met een tang aan een vinger om vlees eraf te halen en het geslagen worden met een Kalasnikov op de rug, hetgeen steun vindt in het certificaat van Artsen zonder Grenzen dat hij heeft voorgelegd. Ook in het kader van de detectie die door verweerder wordt gedaan van de bijzondere procedurele noden, heeft hij weerhouden dat verzoekers psycholoog een posttraumatische stress vaststelde en werd daaraan ook tegemoet gekomen tijdens het gehoor. Uit het voorgaande leidt de Raad af dat verzoeker kan beschouwd worden als een persoon met mentale stoornissen of een persoon die foltering heeft ondergaan (in Jemen) of aan ernstige vormen van geweld is blootgesteld zodat hij als een kwetsbaar persoon kan worden beschouwd (in lijn met artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU of artikel 22, § 2 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen). Het feit dat verweerder in de beslissing correct stelt dat de ergste traumatiserende ervaringen die verzoeker heeft meegemaakt hoofdzakelijk plaats hadden in Jemen en tijdens het verblijf in Lesbos en dus voordat verzoeker de status kreeg in Griekenland, doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat verzoeker thans wel een kwetsbaar profiel heeft.

De Raad is van oordeel dat met dit kwetsbaar profiel niet op afdoende wijze is rekening gehouden bij de beoordeling van het risico op een mensonwaardige of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland, en dan vooral met de situatie die verzoeker volgens zijn verklaringen in Athene heeft meegemaakt. Herhaaldelijk stelt de beslissing dat de situatie inderdaad bijzonder ernstig was in Lesbos maar dat de situatie in het kamp niet representatief is voor de levensomstandigheden in geval van terugkeer naar Griekenland. De Raad kan het standpunt van verweerder volgen dat verzoeker als statushouder niet moet terugkeren naar de schrijnende situatie in het kamp Moria op Lesbos. Desalniettemin blijkt dat verzoeker ook gewag heeft gemaakt van een situatie van zware materiële deprivatie en een gebrek aan toegang tot medische zorg in Athene. Wat betreft de medische zorg blijkt

uit het voorgelegde Griekse attest van Artsen zonder Grenzen wel dat de medische problematiek en noodzaak aan opvolging werden gedetecteerd in Griekenland, doch verzoeker heeft constante verklaringen afgelegd dat hij gedurende zijn volledig verblijf in Griekenland (deels op het eiland en deels op het vasteland) nooit medische behandeling heeft gehad ondanks zijn verzoek, op het krijgen van paracetamol na. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker, behoudens enkele dagen, gedurende twee maanden in Athene “op het Amonia-plein” verbleef. Uit het gehoorverslag blijkt dat hiermee wordt bedoeld dat verzoeker daar bijna twee maanden op straat stond voor hij Griekenland verliet (“ik had geen dak of verblijfplaats”) (gehoor p. 8/19 en p. 10/19). Volgens de verklaringen van verzoeker was dit nadat reeds de beslissing om hem een internationaal beschermingsstatuut te geven was genomen. Hij verklaarde immers in totaal ongeveer 10 maanden in Griekenland geweest te zijn en na zeven maanden de beslissing over zijn status gekregen te hebben (gehoor p. 8/19). Dit wordt niet betwist door verweerder. Volgens verweerder heeft verzoeker geen ernstige poging gedaan om werk te vinden in Athene omdat het niet de bedoeling zou geweest zijn daar werkelijk te blijven. Verweerder leidt dit af uit de verklaring van verzoeker dat hij 10 dagen nadat hij een document in handen had dat hem de gelegenheid gaf te reizen, Griekenland heeft verlaten. De verklaringen dat verzoeker 10 dagen na het verkrijgen van een document Griekenland verliet, vinden steun in het administratief dossier, doch de Raad is van oordeel dat verweerder niet op redelijke wijze abstractie kan maken van het feit dat die 10 dagen, volgens de verklaringen van verzoeker, zijn voorafgegaan door ongeveer twee maanden verblijf op straat op het Griekse vasteland, hetgeen niet wordt betwist (zie mutatis mutandis EHRM 2 juli 2020, nr. 28820/13, NH e.a. t. Frankrijk, waarin het Hof voor drie verzoekers besluit dat verblijf van verschillende maanden op straat zonder de mogelijkheid om in essentiële basisbehoeften te voorzien – ook voor alleenstaande jonge mannen zelfs zonder bijkomende kwetsbaarheid – neerkomt op een vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM; voor een vierde verzoeker niet daar die na twee maanden op straat financiële hulp kreeg van de Franse autoriteiten). Verzoeker verklaarde tijdens die periode van twee maanden op zoek gegaan te zijn naar werk. Verweerder blijkt in zijn beoordeling van de ernst om werk te zoeken geen rekening gehouden te hebben met het geschetste kwetsbaar profiel. Nochtans heeft verzoeker regelmatig verklaard dat hij ondanks zijn slechte gezondheid zocht naar werk doch tevergeefs. De Raad moet vaststellen dat ondanks de precieze verklaringen van verzoeker en tal van stukken die op zijn situatie in Griekenland betrekking hebben, verweerder zijn beoordeling heeft gemaakt zonder op zorgvuldige wijze rekening te houden hiermee. Ten overvloede blijkt dat verweerder zijn beoordeling heeft gemaakt volledig los van objectieve gegevens over de situatie van statushouders in Griekenland in het licht van artikel 4 van het Handvest, zoals verzoeker terecht aanstipt.

De Raad is van oordeel dat gezien de voorgaande concrete elementen, waaronder verzoekers actuele problematiek van kwetsbaarheid, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoeker is geboden voldoende toereikend is. Er is niet afdoende zorgvuldig nagegaan of er een reëel risico is op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest. De Raad beschikt niet over de nodige elementen om die beoordeling zelf te maken.

Op dit ogenblik kan in deze specifieke zaak niet worden vastgesteld dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, voor verzoeker niet strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad dus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES